

Mallory dostane i ostružiny

NECHÁPEJTE MĚ ŠPATNĚ.

Pokud se už musíte zřítit ze svahu hory, je na to Norsko skvělé místo. Klouzali jsme kolem krásných potůčků a majestátních stromů, padali z impozantních útesů a řítili se voňavými loukami. Někde zleva galsky klela Mallory Keenová. Někde za mnou Samirah pořád dokola křičela: „Magnusi, chyt mě za ruku! Magnusi!“

Neviděl jsem ji, takže jsem ji nemohl poslechnout. Stejně jsem nechápal, proč se chce držet za ruce, jak jsme tak svištěli k vlastnímu zániku.

Odskočil jsem od strany hřebene, odrazil jsem se od smrku a konečně se dokutálel a zastavil na mírnějším svahu. Moje hlava spočinula na něčem huňatém a teplém. Pod závojem bolesti jsem zjistil, že hledím nahoru do hnědobílé tváře kozy.

„Otisi?“ zamumlal jsem.

Béééééééé, řekla koza.

Rozuměl jsem, co říkala, ne proto, že by to byla Thorova mluvící koza Otis, ale protože mi normální kozí bečení teď dávalo smysl stejně jako ptačí cvrlikání. Kozel odpověděl: *Ne, ty pako. Jsem Theodore. A moje břicho není žádný polštář.*

„Promiň,“ zabručel jsem.

Koza se vyškrábala na nohy, odskotačila a připravila mě o příjemnou podušku.

Posadil jsem se a zasténa. Zkontroloval jsem se a zjistil, že zlomeného nemám nic. Úžasné. Frigg vážně ví, jak stanovit nejbezpečnější trasu při řízení se po hlavě z kopce.

Samirah se snesla z nebe a zelený hidžáb jí pohlávil u tváře. „Magnusi, tys mě neslyšel volat? Nemusel jsi *padat!* Chtěla jsem vás sem oba snést.“

„Aha.“ Znáte tu trapnou chvíli, když vyskočíte z okna, protože to udělala i vaše kamarádka, a až pozdě vám dojde, že další kamarádka umí létat. „Když to říkáš takhle, vážně to zní rozumně. Kde je Mallory?“

„*Cailleach!*“ houkla odněkud zblízka.

Znal jsem to slovo: bylo to galsky *čarodějnice* nebo *ježibaba*, čímž Mallory zřejmě vyjadřovala lásku ke své nově nalezené matce. Pokud jste zvědaví, jak se to vyslovuje, tak *Ki* – a pak se musí pořádně zachrchat. Trénujte si to doma, milé děti! Je to legrace!

Konečně jsem Mallory zahlédl. Potýkala se s ostružiním, hlavu měla pevně vklíněnou mezi dva nejsilnější šlahouny, pichlavé větve zapletené do oblečení. Visela hlavou dolů a levou ruku měla zkroucenou v divném úhlu.

„Vydrž!“ křikl jsem, což mi teď připadá jako pitomost, protože se očividně nikam nechystala.

Se Sam se nám povedlo vyvléct ji z objetí jejího nového ovocného kamaráda. Pak jsem přivolal Freyovu sílu a zahojil jí tisíce drobných škrábanců a zlomenou kost, ale s poraněnou pýchou ani náladou pod psa jsem toho moc nezmoohl.

„Lepší?“ zeptal jsem se.